

Såfremt den hidtidige inddeling i kommunegrupper opretholdtes, ville grænserne herefter med tillæg af de foran nævnte skattebeløb udgøre 42.200 kr., 39.100 kr. og 34.600 kr.

På grund af forslaget om ophævelsen af kommunegruppe III, jfr. herom nedenfor, foreslås grænsen for købstæder m. v. dog kun forhøjet med 7.700 kr. til 37.200 kr. Ved fastsættelsen af denne indtægtsgrænse for hele landet uden for København m. v. (den fremtidige kommunegruppe II) vil efter de af direktoratet for sygekassevæsenet foretagne skønsmæssige beregninger ca. 19.000 medlemmer i den hidtidige gruppe III erhverve ret til optagelse som A-medlemmer. Omvendt vil ca. 19.000 medlemmer i den hidtidige gruppe II miste retten til A-medlemskab. Reduktionen i antallet af kommunegrupper medfører således ikke øjeblikkelige ændringer i det hidtidige forhold mellem A- og B-medlemmer.

Indtægtsgrænserne pr. 1. januar 1968, forhøjet efter de foran anførte retningslinier, foreslås fastsat direkte i loven. I tilknytning hertil optages — som hidtil — en bestemmelse om årlige reguleringer på grundlag af de af Danmarks Statistik meddelte oplysninger om faglærte arbejderes gennemsnitlige timefortjeneste.

Ved direkte i lovteksten at fastsætte de absolutte indtægtsgrænser og sikre en automatisk regulering i overensstemmelse med lønudviklingen for faglærte arbejdere formindskes behovet for og betydningen af hvert 3. år at optage forhandlinger om disse forhold med et alene i dette øjemed nedsat folketingsudvalg, således som det er fastsat i den gældende lovs § 9, stk. 3. Denne bestemmelse foreslås derfor ophævet.

Efter de gældende regler i sygeforsikringslovens § 9, stk. 2, fastsættes indtægtsgrænserne særskilt for Københavns, Frederiksberg og Gentofte kommuner, for købstæder, flækker og bymæssige bebyggelser med over 1500 indbyggere og for det øvrige land.

Denne opdeling i 3 kommunegrupper er begrundet i en antagelse om forskelle i indtægtsforhold og leveomkostninger i de 3 områder. For at afværge åbenbare urimeligheder foranlediget af ændringer i bebyggelsesforhold og leveomkostninger indeholder § 9, stk. 2, tillige regler, der åbner mulighed for oprykning fra én kommunegruppe til en anden med højere indtægtsgrænse. Efter indstilling fra vedkommende kommunalbestyrelse afgør socialministeren, om betingelserne for oprykning er til stede.

De senere års udvikling i retning af etablering af større kommunale enheder, den betydelige udflytning til forstadsbebyggelser og den deraf følgende

udjævning af indtægter og leveomkostninger i by og på land har medført stadig stigende vanskeligheder med tilrettelægning af en praksis for oprykning, der på den ene side tager tilstrækkeligt hensyn til udviklingen og på den anden side ikke tilsidesætter lovens forudsætninger om eksistensen af 3 kommunegrupper. Disse vanskeligheder er navnlig udtalte for så vidt angår forholdet mellem købstæder m. v. og landdistrikter og forstærkes yderligere af de stedfindende sammenlægninger til storkommuner.

Det må efter socialministeriets opfattelse erken- des, at en inddeling af landet uden for hovedstadsområdet i forskellige kommunegrupper som helhed ikke længere er reelt velbegrundet. Det foreslås derfor at ophæve den tidligere kommunegruppe III.

Til nr. 3.

Grænserne for størrelsen af dagpenge til lønarbejdere fastsættes efter de gældende regler på grundlag af medlemmets daglige fortjeneste inden for den sidste uge før sygemeldingen. Der er herefter ikke mulighed for at tage hensyn til medlemmets formodede fremtidige indtægter. Dette må anses for mindre rimeligt for så vidt angår personer, der i en del af sygeperioden eller umiddelbart forud herfor har stået i lærlingeforhold til en arbejdsgiver eller har været undergivet tilsvarende systematisk oplæring hos denne, og som enten udlæres eller færdiguddannes i sygeperioden eller i ugen før dennes påbegyndelse. Der bør i sådanne tilfælde kunne tages hensyn til den normalt væsentlig højere løn, som medlemmet må antages at kunne have opnået, såfremt sygdommen ikke var indtrådt.

Endvidere bør der kunne tages tilsvarende hensyn for så vidt angår medlemmer, der i en uddannelsesperiode oppebærer en forud fastlagt gradvis stigende løn.

Det foreslås derfor, at der gives sygekasserne mulighed for fra det tidspunkt, hvor medlemmet kunne have opnået en højere løn, at fastsætte tilsvarende højere grænser for dagpengehjælpens størrelse.

En regulering skal alene kunne finde sted, hvor indtægtsstigningen er væsentlig. Almindelige dyrtidsreguleringer eller stigninger på grund af overenskomstfornyelser, vil således ikke være tilstrækkeligt. Det er i øvrigt en forudsætning, at pågældende medlem opfylder de almindelige krav om beskæftigelse, medlemskab af arbejdsløshedskasse m. v., for at kunne oppebære dagpenge.

Forslaget svarer til reglen i ulykkesforsikringslovens § 44, stk. 6a, der blev indsat i loven ved lov nr. 165 af 27. maj 1964 (Folketingstidende 1963-64, FF sp. 3492, 3629, 4924 og 5096, tillæg A, sp. 1369, tillæg B, sp. 705 og 765, tillæg C, sp. 435).